

[Erik Eriksen.]

side skulle nægte forhandling. Jeg har netop i formiddags hørt, at der gik rygter om, at vi end ikke ville møde i udvalget på normal vis. Naturligvis vil vi da det.

Se, det, det drejer sig om, og det, som jeg gerne vil understrege, er dette, at selv ikke i sin vildeste fantasi kan regeringen have troet, at det, den har foreslået tinget, skulle blive accepteret af oppositionen. Jeg må igen gøre opmærksom på, at når jeg hører ministrene tale, står det for mig, som om regeringen savner mod til at gøre noget virkeligt. Og må jeg dernæst sige, at da jeg, som jeg altid gør, med særlig interesse lyttede til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, lagde jeg mærke til, at det ærede medlem sagde nej til praktisk talt hele buketten af forslag. Deri adskiller det ærede medlem sig altså ikke fra os andre; dette er fra min side tænkt som en kompliment til det ærede medlem.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard siger, at der skal forhandles. Ja, men hans egen stilling, hans eget standpunkt overfor regeringen og dens forslag var jo absolut negativt. Er det dog ikke det væsentlige i situationen? Hvad skal vi opnå ved at trække det ud med at få dette konstateret? Jeg har indtryk af, at medens vi andre så at sige med det samme gav udtryk for vor opfattelse af stillingen og afsagde vor dom på det grundlag, vælger det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard at sige: nej, skal vi ikke vente med at afsige dommen nogle dage, nogle uger eller måske sågar nogle måneder. Om det nu er ædelmodighed, eller det måske er udtryk for en mere raffineret tankegang, det kan jeg slet ikke vide noget om, for jeg kender ikke det ærede medlem så godt.

Se, jeg tror ikke, at det er rimeligt, ej heller muligt at trække denne situation længere ud. Jeg er aldeles overbevist om, at regeringen ikke får sin politik gennemført på dette område. Det viser sig jo, at vi er i den samme situation som i 1950, hvor den da siddende socialdemokratiske regering ikke magtede at udforme en økonomisk politik, som i en kritisk situation kunne samle et flertal. Jeg har ikke noget at indvende imod den betragtning, at folketinget bør skynde sig med arbejdet, at vi skal skynde os at nå frem til en afgørelse,

hvadenten den så går til den ene eller den anden side.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har meget indtrængende advaret imod at komme med et mistillidsvotum. Jeg forstår ikke denne tankegang. Hvorfor denne ængstelse? Forholdet er altså dette — det gentager jeg — at indtil dette øjeblik har regeringen ikke fået tilslutning fra nogen side her i salen, og efter alt det, der er gået forud — og jeg henviser til, hvad såvel det ærede medlem hr. Aksel Møller som jeg sagde i går — kan det ikke være urimeligt at udtale denne mistillid. Og det er det, jeg har gjort. Jeg har sagt, at jeg har ingen tilid til regeringen. Jeg tør holde meget på, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards fine næse har vejret også på dette område, hvad der er sket ude i befolkningen. Der er sket dette, at der ikke blot er mistillid, men der er derudover en voksende ængstelse; denne ængstelse gav jo forøvrigt det ærede medlem hr. Viggo Starcke også udtryk for i går i sin tale, hvor ængstelsen jo lyste frem på en ganske interessant måde.

Må jeg så sige til den højtærede statsminister, at jeg kan dele den opfattelse, at vi skal ikke have valg hvert øjeblik. Jeg er også villig til at indrømme, at det i høj grad kan drøftes, hvornår der må drages parlamentariske konsekvenser. Også dette var det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard inde på. Men det er ganske forkert i den foreliggende situation at skubbe forfatningen frem for sig som en advarsel mod valg. Jeg har peget på — det gentager jeg — at regeringen står alene her i salen. Og må jeg så tilføje, når man taler om hensynet til forfatningen, at det er vel dog sådan, at hensynet både til landet og til forfatningen også i en given situation kan kræve en regering, der står som udtryk for det, som befolkningen føler er nødvendigt og ønskeligt. Det gør den nuværende regering ikke. Det flertal, den eventuelt kan bygge på her i salen, er efter min bedste overbevisning ikke et flertal i befolkningen. Jeg er ganske overbevist om, at dette føles langt ind i regeringspartiets egne rækker. Der er mange, mange, der føler det, og jeg gentager: ligegyldigt hvor man kommer i disse dage, ligegyldigt hvem man taler med, så møder man ængstelsen, så møder man mistilliden, og jeg slutter med at sige: også i